

איטש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

שבת קודש כט אדר תשפ"א: הדלקת נרות: ירושלים 5:09 תל-אביב: 5:24 חיפה 5:15 מוצאי שבת: ירושלים: 6:22 תל-אביב: 6:24 חיפה: 6:23 ר"ת: 7:01

פרשת ויקהל-פקודי

ברכה לרעהו

ראוי לאדם לברך את רעהו, ובמיוחד אחרי שהשלים מלאכה חשובה!

נלמד, בדרך רמז, מהפסוק: "וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה... ויברך אותם משה" (פרק לט-מג)

וכתב רבי יהודה החסיד ז"ל (בספר חסידים ס' תתרכ"א-ב): כשאדם גומר מלאכה גדולה, צריכה ברכה. שהרי לאחר שברא הקב"ה את עולמו ברכו שר העולם שנאמר "ישמח ה' במעשיו". וכן כשכלו מלאכת המשכן ברך אותם משה. וכן עשה דוד ושלמה, וכן חזקיהו. וכן הוא אומר "מי האיש אשר נטע כרם ולא חללו", שלא ברכו... ואם תאמר: למה נאמר ויברך אותם משה שתשרה שכינה במשכן והלא כבר הבטיחו הקב"ה "ושכנתי בתוכם"? אלא שהיה ירא שמה יגרום החטא.

הקשה האור החיים הק': לשם מה הוצרך הכתוב לומר "ויברך אותם משה" הרי כבר בתחילת הפסוק נאמר: "וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה", ואם כן, די היה לומר "ויברך אותם" ומה פשר הדגשת הכתוב לשוב ולומר שהיה זה משה שברכם?!

ותירץ הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל (בספרו **אזנים לתורה**) עפ"י מעשה שהיה עד לו: בחנוכת הבית של מוסד ציבורי, שנבנה בעמל רב על ידי רב גדול שאסף נדבות לצורך הבנין ומסר דו"ח למנדבים והבנין כולו היה חסד לרבים. כשנישג הרב לומר דברו שמע רבי זלמן כיצד הוא מודה ומברך לנדיבים על עזרתם להקמת הבנין.

מוסיף רבי זלמן ומספר: "כאשר הזמינו אותי לנאום על המאורע, אמרתי שעולם הפוך אני רואה כאן, שהרי משורת הדין היה על הקהל לברך ולהודות לרב, שהשקיע כל כך הרבה עמל להקים בנין ציבורי כזה ושהמציא לנדיבים מצוה רבה כזו..."

"אלא" - הטעים רבי זלמן - "יש בו, ברב, מדעת משה רבינו, שאחר שנתן דו"ח מהנדבות שנתנו על המשכן, לא המתין ולא ציפה שהמנדבים יברכו אותו על שהמציא להם מצוה רבה כזו ועל טרחתו הגדולה בבנין המשכן והעמדתו, כפי שהשכל היה מחייב, אלא הוא מציאו בירך את המנדבים ואת עושי המלאכה".

לפי? מתורצת קושית האור החיים, שלכן הדגיש הכתוב שמשה הוא שבירך, מפני שמשורת הדין הרי היה על בני ישראל לברך ולהודות למשה. על כן בא הכתוב ללמדנו שאעפ"כ משה הוא זה שבירכם.

וכן אנו רואים תמיד, שהעני הוא זה שמברך לבעל הבית, אעפ"י שאמר: יותר ממה שבעל הבית עושה חסד עם העני, העני עושה עם בעל הבית... שהרי בעולם הפוך אנו חיים".

"ברכת רפואה" לשפעת העופות...

בשנת תשס"ו, כאשר מגיפות "שפעת העופות" השתוללה בלולי תרנגולים רבים ברחבי הארץ, הושבתו קווי יצור של שחיטת בד"ץ שארית ישראל במשך זמן לא מבוטל מחמת מחסור בעופות תיקניים הראויים לאכילה.

ביקשו כמה ממגדלי העופות מהגאון **רבי נחום ירוב זצ"ל** (מרבני שחיטת בד"ץ שארית ישראל) שיבקש מהגרי"ש **אלישיב זצ"ל** ברכה לרפואת התרנגולים... עשה רבי נחום כפי שהתבקש, ניגש להרב אלישיב ובקשה בפיו: "יברך נא כבוד הרב את התרנגולים שיהיו בריאים".

חייד הרב אלישיב ואמר: "והלא כאשר מברכים ומתפללים על חולה, יש להזכיר את שמו ושם אמו, והיאך אדע את שמות התרנגולים ואמותיהם?" כעבור דקה הוסיף הרב אלישיב ושאל: "היכן הם לולי התרנגולים?" פירט לו רבי נחום את שמות הכפרים והקיבוצים בהם שוכנים הלולים.

בירך הרב אלישיב את התרנגולים שבלולים השוכנים באותם מקומות. הדבר היה ביום חמישי. והנה ביום ראשון שלאחריו כבר נערכה שחיטה מהודרת של עופות בריאים ושלמים...

הלמות עמלים - ח"ב

לייקר ברכתו של יהודי...

בעיני כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג - רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם זצ"ל יקרו מאוד ברכות ואיחולים שיצאו מפיו עם ישראל קדושים, הוא היה מנצל כל הזדמנות שיהודי, אפילו פשוט, יעניק לו ברכה.

פעם ביקש הרבי מיהודי אחד, לערוך מכתב מסויים בשמו. כשסיים הלה לכתוב את המכתב, עבר הרבי במעוף עיניו על הדברים והעיר לו: "בהיותי ילד, נזדמן פעם אחת שאבי זצ"ל נסע מן הבית למעונות הרפואה, וערכתי אליו באותם הימים מכתב על לימודי וכיו"ב, ובתוך הדברים שכחתי לפעמים לברכו בברכת החיים "שליט"א".

השיבני אבא בגלויית דואר כדברים האלה: "יש לך אב זקן אחד בארץ ואתה חס לכתוב לו שליט"א?"

לפיד האש

עלון "איטש לרעהו" פרשת ויקהל פקודי הוקדש לעילוי נשמת

ר' שלום בן ר' מרדכי מנדל ז"ל

שיום היאהרצייט ראש חודש ניסן

ת . נ . צ . ב . ה .

משפחת ר' מרדכי מנדל - וינה, אוסטריה

משפחת הגב' אסתר בילדר - בני ברק, ישראל

"לתת לכולם את זכות החזקת התורה"...

סיפר הגאון **רבי שאול קרביץ זצ"ל**: יום אחד הגיע **החפץ חיים** לעיר ביאליסטוק במטרה לבסס את "ועד הישיבות" שהקים שנים אחדות קודם לכן. הוא התאכסן אצל גביר מפורסם שהתגורר בבית בן שתי קומות. היה צורך להרים את הח"ח על כסא עד הקומה השניה. שני גבירים התמודדו על הזכות הגדולה הזאת. אחד מהם "זכה" בנתינת סכום כסף גדול ל"ועד הישיבות" והוא זה שהרים את הח"ח עד הקומה העליונה.

במהלך היום נכנסו אליו כמה עשירים מופלגים ושאלו אותו, כמה הוא משער שיתנו כל יהודי ביאליסטוק בסכומים חודשיים, והם - כך התחייבו - מוכנים לתת את הסכום הזה מידי חודש בחודשו, וכך יוכל הח"ח לשוב מיד לראדיו, ללא כל שהות וטרחה.

שמע הח"ח את הצעתם, הניד ראשו לשלילה ואמר: "לא! התורה שייכת לכולם! גם לעניים וגם לעשירים. צריך לתת לכולם את חלקם בתורה, כולם רוצים להשתתף בהחזקת התורה"...

למנוע ביטול תורה...

סיפר כ"ק האדמו"ר מגור - **רבי פנחס מנחם אלתר זצ"ל** (בעל הפני מנחם): פעם נפגש **כ"ק האדמו"ר מגור בעל האמרי אמת** עם הגאון **רבי אלחנן וסרמן זצ"ל** בלודז'. תוך כדי הילוכם ברחוב, התעניין הרבי מה הביא את ראש הישיבה דברנוביץ ללודז'.

השיב לו רבי אלחנן בקצרה: "בגלל המצוקה הכספית של הישיבה..." ו"ביטול תורה"...? - תמה האדמו"ר. משך רבי אלחנן בכתפיו כרומז שאין לו ברירה.

אולם הרבי מגור ללא שהיות תחב בידו של רבי אלחנן את מלא כל הסכום שהיה דרוש לו וזירזו בנימה ידיונית שישוב לתלמידיו. "מלאכה כזאת צריכה להעשות על ידי אחרים"...

אור אלחנן

"לא כל אחד זוכה..."

באחד הימים נודע לגאון **רבי יהודה צדקה זצ"ל** על קרוב משפחתו שמנהל בנק גדול בתל-אביב, כי עומד הוא בראש "אגודה ציבורית לקידום החינוך בישראל" שמעניקה מידי שנה סכומים גדולים לצעירים אקדמאים יוצאי העדה הבלבית.

ניסה הרב צדקה לדבר על לבו שיעניק מלגות גם לבני ישיבות העוסקים בתורת ה'. אמר הלה: אני משוכנע שהנהלת האגודה תסכים לכך, אך מכיון שרוב הכספים באים מתרומת חילוניים מסתבר שידרשו כי אותם בחורים שיזכו לגמילה ישתלמו גם במקצועות חול...

השיב לו הרב צדקה: "אם-כן מוותרים אנו לגמרי על בקשתנו איננו מעוניינים בתמיכת אגודה כזאת... לא כל אחד זוכה להחזיק בעץ החיים של התורה. רק כסף טהור לחלוטין הולך למקום טהור"...

וזאת ליהודה

"רק לומדי התורה מקיימים את הארץ..."

פעם ניסו גבאים לשכנע גביר מסויים, לתת כסף למוסדות תורה. אך הלה אמר כי קיבל על עצמו לתת כסף רק לענין "ישוב ארץ ישראל". באו להוועץ עם **רבינו הגרא"מ שך זצ"ל** לשמוע ממנו סדר העדיפויות.

אמר להם הרב שך: "אמרו לגביר, שגם לשיטתו ועפ"י קבלתו, ראוי שיתן מכספו לישיבות. שכן רק לומדי התורה מקיימים את ארץ ישראל, כי בלומדם נותנים הם תוכן רוחני והצדקה לזכות קיומנו בארץ. וממילא הם הם הבונים את ארץ ישראל!"

עפ"י שמושה ש"ת

זכות גדולה להיות שותף בהחזקת ותמיכת לומדי תורה!

נלמד מהפסוק: "בקע לגולגולת מחצית השקל... לצקת את אדני הקודש" (פרק לח-כו, כז)

וכתב החפץ חיים (עה"ת): ציוה הקב"ה לעשות מן הנדבות הללו האדנים, שעליהם יעמוד גוף המשכן, והוא כדי שיהיה לכל ישראל חלק בזה. וכן הדין עם הלומדים את התורה והמחזיקים אותה, כזה כן זה, מסייעים לקיום העולם ושניהם שותפים בזה.

בעל הכתב סופר (בדרשותיו) המחיש בשם אביו בעל החתם סופר עד כמה יש לתלמידי חכמים ולומדי תורה להכיר טובה למחזיקי התורה והתומכים בהם כזבולון ליששכר, והמשיל על כך את המשל הבא:

מעשה באדם שהלך ברחוב בבגדים יקרים ונקיים מכל רבב. נעליו היו מצוחצחות עד ברק. הדרך מרופשת היתה. רגליו בוססו בשלוליות ונעליו המבריקות כוסו בבוץ. אף שולי מעילו נתלכלכו.

התמרמר האיש וצעק על רגליו: "בגללכם, בגלל שבוססתם ברפש, התלכלכו נעליו היפות והוכתמו שולי המעיל..."

השיבו רגליו: "מה תכעס עלינו, במקום להכיר לנו טובה! הרי לולא התנדבנו לשאת אותך, על כרחך מתנהל היית על ירך וגורר גופך ברפש ומתלכלך כל כולך! כמה לכלוך נטלנו על עצמנו וחסרנו ממך, ועוד תבוא עלינו בטענות?! כמובן הצדק עמם.

והנמשל: הלא כל עם ישראל כגוף אחד! גדולי הדור הם ראשי העדה, ויש שהם בבחינת לב וגוף, ועד להמון העם תומכי התורה שהם בבחינת הרגליים. והנה לומדי התורה אורגים לעצמם בגדים נאים ומרהיבים, בתורה ובמצוות ובמעשים טובים. אבל המון העם הטרוד על המחיה ועל הכלכלה, אין להם פנאי לעסוק בתורה וכשלים הם בכמה מן העבירות, מבוססים הם ברפש. והראש כועס על הרגלים המלכלכות את הנעלים ושולי הבגד, והגוף בכללותו מתקער על ידם.

ואולם אותם תומכי תורה טוענים בצדק: הרי לולא הם, היה על התלמידי חכמים ולומדי התורה לצאת מאהלה של תורה, וכלום לא היה דבק בהם רבב? א"כ, כמה חייבים לומדי התורה להוקיר את תומכי התורה מהמון העם ולקרבים!

בכינוס רבנים מטעם "ועד הישיבות" (שהתאסף בתל אביב ב-ט שבט תש"ב) היה **הרב מפונביץ'-הגרי"ש כהנמן זצ"ל** אחד מראשי המדברים. בתחילת משאו הזכיר את פירושו של הגאון **רבי מאיר שפירא מלובלין זצ"ל**, על הפסוק בתורה "כאשר ישא האומן את היונק" המבטא לדבריו את הטרגדיה של ראשי הישיבות בימינו. משה רבינו התאוונן על כך, שבמקום למלא את יעודו להודיע לעם את חוקי האלוקים ותורותיו, עליו לתת בשר לעם ויאכלו. תחת לשובב נתיבות בתורה ולחנך התלמידים, על ראשי הישיבות להתרוצץ אחרי נדבות, כדי להחזיק את מטבח הישיבה...

ועם כל זאת - הוסיף הרב מפונביץ' והכריז - לא לישיבות הקדושות אורבת סכנה בתנאים הקשים, כי קול התורה לא יפסוק מהן אפילו במצב החמור ביותר, אבל סכנה היא לציבור הרחב שאינו יודע להעריך כראוי את חשיבות לימוד התורה בימים טרופים כאלה. סכנה היא לכולנו כאשר איננו מתמסרים בכל לבנו ונפשנו לגדל את הדורות העתידיים לתורה ויראת שמים.

בהמשך דבריו אמר הרב מפונביץ': "עלינו לזכור כי עמלי תורה אינם יכולים להזקק לשום אומנות או עיסוק אחר כדי להתפרנס. הציבור הוא שמחוייב בפרנסתם." נמשלה התורה כאש" - אומרים חז"ל, כל חומר שבעולם ניתן להפוך אותו לנוזל מימי, לפחות למהול אותו במים. רק את האש אי אפשר לזווג עם המים בשום צורה שהיא, אף הישיבות הקדושות אש התורה צרופה בהן, אי אפשר לערבב בהן אפילו שמץ של ענין זר מחוץ ללימוד התורה".

על מעשי האדם להיות טהורים ונקיים מכל חשד גם בעיני הבריות !

נלמד מהפסוק: "אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה" (פרק לח-כא)

וכתב בעל הטורים "מלא וי" שפקד לכל שש מאות אלף שלא יחשדוהו שלקח מן הכסף". ואמרו חז"ל: למה עשה חשבון הרי הקב"ה מאמינו שנאמר (במדבר יב-ז) "בכל ביתי נאמן הוא" ומשה נותן חשבון; אלא מפני ששמע ליצני הדור שהיו משיחין אחריו שנאמר "ויהי כצאת משה וגו' והביטו אחרי משה". היו חושדין בו כי נתעשר משום שנתמנה על כספי מלאכת המשכן. כששמעו כן אמר, חייכם, משנגמרה מלאכת המשכן אני נותן לכם חשבון. כיון שנגמרה אמר להם "אלה פקודי המשכן" (מדרש תנחומא ומד"ר שמות תנא-ו). "מכאן ילמוד כל אדם" - כותב השל"ה הק' - "להיות נקי מישראל בקל וחומר ממשה רבינו ע"ה.

נשאל הגר"י זילברשטיין שליט"א: גבאי צדקה שמרננים אחריו שלוקח מכספי צדקה לעצמו, ועכשיו מסתפק הגבאי מה לעשות, האם להתפטר מהגבאות, כדי שלא ירננו אחריו, ולקיים "והייתם נקיים מה' ומישראל", או שאין לו לחשוש מכך והרינון אחריו יהיה לו לכפרת עוונות.

והביא את דברי חז"ל (ירושלמי שקלים ועוד) שאסור לו לאדם להביא עצמו לידי חשד, וכן אמרו חז"ל (מו"ק יח): אין אדם נחשד בדבר אלא א"כ עשאו, ומקשה הגמרא מרב פפא שאמר שחשדו בו ולא היה בו, וכן רבי יוסי אמר יהא חלקי עם מי שחושדין בו ואין בו! ומתרצת הגמרא שאם יש "קלא דלא פסיק" וגם אין לו אויבים שהם הוציאו את הקול, בכח"ג יש סימן שעשאו והחשד מוצדק.

והמהר"ל כתב (בנתיבות עולם - נתיב שם טוב פ"א) ששמו של אדם הוא מהמהות המופשט השכלי, וא"א שיהיה בו שקר, ויש להזהר מאוד שלא ייצא עליו שם רע, ולא חשד. ואם יצא עליו "קלא דלא פסיק" ואין לו אויבים, לא יתכן שזה יהיה שקר, ומוכרח שיהיה בו עכ"פ מעט אמת.

לפי"ז, אם לגבאי יש אויבים אין לו לחשוש מהרינון עליו. אך אם עושה מעשה כזה שיש מקום לחשד, כגון שנוהג בפזרנות יתירה וגם יש "קלא דלא פסיק" לא יתפטר אלא יעשה כפסק הרמ"א (יו"ד סי' רנז ס"ב) כדי להיות "נקיים מה' ומישראל" טוב ליתן חשבון וכתב בביאור הגר"א (סק"א) שזה נלמד מהמדרש בתחילת פרשת פקודי (כדלעיל).

חז"ל בגמרא (ברכות מג): מונים מספר דברים שת"ח צריך להזהר מלעשות מפני שגנאי הוא לו [כגון לצאת לשוק כשנוסף מבגדיו ריח בושם] ומבואר בגמרא שחלק מהדברים הללו הוא מפני החשד, ונאמר "והייתם נקיים..." ויש לתמוה: הרי דין זה שייך בכל אדם ולא דוקא בת"ח?!

יש לתרץ: דברים אלו רוב בני אדם דנים בהם לזכות ורק מיעוט בני אדם דנים אותם לחובה, וממילא אדם מן השורה אינו צריך לחוש למיעוט שידונוהו לחובה, אך ת"ח צריך להחמיר ולהקפיד יותר מפני חשש חילול ה'.

ויובן יותר עפ"י הביאור של הגר"ש אלישיב זצ"ל (בשיעורי ברכות) שבאמת כל החשד האמור הוא רק על תלמיד חכם! שכן דוקא על ת"ח מחפשים להוציא לעז וחושדים בו...

"וחמור מי לקחתי?"

עוד בטרם הגיע החזון איש להתישב בארץ הקודש, יצא פעם בימי הקיץ לקייט ביער הסמוך לוולקניק. לפתע נקרא לעיירה זו כדי לפסוק שם בדינו של שור שנשחט ונמצאה סירכה בריאותיו, אם להכשיר או להטריף, והוא הלך ובא לשם ברגליו דרך פיתולי היער העבות, בדק את הריאה ופסק כפי שפסק.

כשעמד לחזור לביתו, מיהר הקצב בעל השור לשכור על חשבונו עגלון וכרכרה שתחזירנו לקיטנתו. ואולם החזון איש סרב לנסוע בה. הפציר בו הקצב מספר פעמים שסעע בה. אך הוא נשאר בשלו. על שפתותיו ריחף חיוד ביישני והוא הסביר:

"אני עושה כן לא מחמת צידקות ולא מתוך גאווה. את דרכי ההתנהגות עלינו ללמוד מאבותינו - זה שמצאנו לשמואל הנביא משביע את ישראל שיעידו בו: "את שור מי לקחתי וחמור מי לקחתי" וכי יעלה על הדעת שהתפאר ויבקש שישבחוהו על שלא התפרץ בלילה לאורות איש מישראל לגנוב ממנו שור או חמור? אין זאת, אלא אפילו קראוהו לבדוק "סירכא" ולפסוק ב"שאלה" והעמידו לרשותו חמור לרכיבה, לא לקח...

פאה"ד ח"ב

זריזות למצווה

לבצע בזריזות כל פעולה טובה שמזדמנת לו לעשות לזולתו !

נלמד מהפסוק: "והנשאים הביאו את אבני השהם" (פרק לה-כז)

ו**כתב רש"י:** אמר רבי נתן מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחילה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה? אלא כך אמרו נשיאים: "יתנדבו ציבור מה שמתנדבין, ומה שמחסירין אנו משלימין אותו, כיון שהשלימו ציבור את הכל שנאמר "והמלאכה היתה דים" (פרק לו-ז) אמרו נשיאים מה עלינו לעשות, הביאו את אבני השהם וכו'. ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמם "והנשאים" כתיב. עכ"ל.

ידועה השאלה: אם כוונת הנשיאים, במה שלא התנדבו תחילה, הייתה לטובה, מדוע נחשב להם הדבר לפשע ומה זה שייך לעצלות?

אלא צריך לומר שכאשר משתוקק אדם בכל לבו לקיים מצוות ה', מבטל הוא את כל החשבונות האחרים, אף אלו שהם כביכול לטובת המצווה, ומזדרז לעשות את המצווה עליו, במחשבה אחת.

שכן פעמים, דוקא החשבונות שאדם מחשב לצורך המצווה הם בעוכריו, וגורמים למנוע ממנו את עשיית המצווה, ואף שמתכוון בכך להדר במצווה. על כן אמר **רבי צדוק הכהן מלובלין** זצ"ל, כי כניסתו של אדם לקיום המצוות צריכה להיות בחיפזון! וכשמשתוקק בכל לבו לקיים מצוות ה', מתמסר הוא לביצוע המצווה ואיננו נותן לשום חשבון להטרידו.

וכפי שכתב **האורחות צדיקים** (שער טו): הזריזות היא מעלה גדולה לתורה ולמצוות, וגם לענין תקנות העולם הזה והיא מדת הצדיקים, ובדרכי הזריזות מגיעים לעבודת השל"ת... ומי עושה מעשיו בזריזות, בזה הוכחה גדולה שהוא אוהב את בוראו, כעבד האוהב את אדוניו ומזרז בעצמו לעשות רצונו כי הזריזות תלויה בלב האדם, וכשיתפנה לבו מכל המחשבות האחרות ותופס מחשבה אחת, אזי הוא מזדרז ובלי ספק שיצליח.

הוי רץ למצווה...

המעשה הבא אירע בערב ראש חודש ניסן תרפ"ח. הגאון **רבי יוסף חיים זוננפלד** זצ"ל היה שרוי בתענית כמנהגו. בסיום הצום התלוה אליו **רבי מנחם מנדל שינין** זצ"ל, סיפר הרב שינין: משנכנסו הביתה הופיע לפתע אברך וסיפר כי אשתו מקשה ללדת וזקוקה להתקבל בדחיפות לבית החולים "שערי צדק" ומבקש המלצה מהרב.

כהרף עין הניח הרב זוננפלד את מעילו על כתפיו ורץ לדלת. בנתיים התקרבה הרבנית עם מגש קפה ועוגה ושאלה בתמהון: "היכן הרב הלא טרם הפסיק את צומו?! סיפר לה הרב שינין מה שקרה. היא החלה לרוץ כדי להשיג את הרב ולהחזירו שיטעם דבר מה.

ואולם לאחר מספר דקות חזרה ואמרה בנימת יאוש: "אחרי ששמעתי כיצד האברך הפציר ברב להמתין ליד שער השכונה עד שירוץ לשער יפו ויביא לרב כרכרה שתיקחה לבית החולים ואילו הרב עמד על כך שהוא ירוץ יחד עמו עד שער יפו, הבינה ששום כח בעולם לא ישכנעו לחזור הביתה להפסיק את הצום, בטרם יסודר ענין הכנסת האשה לבית החולים..."

האיש על החומה

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו – סיפורים בני זמננו

חז"ש [חזרה לשגרה] / הרב נפתלי וינברג

לאחר חג הפסח.

מדובר בחוברות **מקוצרות**, המתאימות ביותר לתקופה הקצרה שנתרה לנו. די בהקדשת שיעור שבועי אחד בחוברת, על מנת לסיימה עד ר"ח אב.

מניסיון, כאשר השיעור מועבר בצורה חיה וחוויתית, התלמידים מעצמם כבר ירצו להמשיך עם החוברת המלאה - לקראת שנת הלימודים תשפ"ב הבאה עלינו לטובה.

במשך השנים הלא מעטות שאנו פעילים בתחום, זכינו לפגוש מלמדים רבים שהתחברו אישית למטרה הנעלית של העמדת ילדים בעלי מידות טובות. הם העניקו בכיתה את החשיבות המתבקשת לתחום מרכזי זה, וסחפו אחריהם את הילדים הרכים לשאיפה בלתי מתפשרת של כמיהה לאחדות וסלידה ממחלוקת.

כן, זה עובד!!!

* * *

אם מטרה זו הינה תמיד ראשונה-במעלה, על אחת כמה וכמה עכשיו כאשר גלי שנאה תוקפים אותנו מכל-עבר. מה התרופה האמיתית לשנאה, אם לא שאנו עצמנו נתחזק באהבת ישראל אמיתית? ומה התרופה הרוחנית לאנטישמיות, אם לא שאנו נתחזק באהבה לכל מי שנושא עליו את שם אלוקי ישראל?

ועדיין לא התייחסנו לשאר הקשיים וההתמודדויות, שהביא הנגיף למחוזותינו בשנה האחרונה. מה יחזיק אותנו מאוחדים וחזקים, אם לא נילחם בעצמנו על מטרה זו?

כל בר-דעת מבין ויודע שתורה ללא דרך-ארץ מהווה מתכון בלתי אפשרי, ולכן אנו פונים מכאן לכל המחנכים וההורים שליט"א, להיות לנו לפה. אין לנו "תקציבים" כדי לחולל מהפכות לבד, כולנו שותפים לאותה מטרה: לגדל את תלמידינו ובנינו כבעלי מידות טובות, אז תיגשו למנהל בתלמוד תורה ותביעו בפניו את שאיפתכם שגם המוסד שלכם יצטרף למוסדות הרבים שמקדישים שעה שבועית אחת שמחוללת פלאות!!!

אנו פנויים ליעץ לכם בענין - טל' במשרד: 02-5671812

בברכת הצלחה רבה!

ברוך השם שסדר-היום מתחיל לחזור לשגרה, והמצב כבר יותר יציב. וזה אם-כן הזמן הנכון לבדוק את עצמנו, ולכוון את צעדינו קדימה!

עדיין מהדהדות באוזננו המילים מתוך מגילת-אסתר (ד, טז) **"לֵךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְּהוּדִים"** וכפי שידוע מדורשי-רשומות: רוצים להיוושע מהצרות? רק באמצעות אחדות! רק כך נתנתק **מהגדרת "עם אֶחָד מְפֹרָד וּמְפֹרָד"** (אסתר ג, ח) שהוא-הוא הגורם לצרות! (וכפי שמבארים המפרשים בפסוק זה, שפיזור והפירוד של ישראל הוא לא רק בין העמים, אלא שגם בתוך עצמם הם מפוזרים ומפורדים במחלוקת).

מסתבר שהמן ידע את הסוד. הכיר את עקב-אכילס שלנו (נקודת חולשה)... עלינו מוטל לתקן זאת כדי שנזכה לגאולה השלימה - ואם לא עכשיו אימת?

מה הם פְּלִי-הַתְקוּן? כולנו מכירים ויודעים: מידות טובות, דרך-ארץ, אהבת ישראל, כיבוד אב ואם וכבוד-חכמי ישראל.

אך כיצד מְבַצְעִים את השינוי בפועל? מה יגרום שהמילים לא תשארנה על הנייר? מה יתמוך בשינוי שורשי עמוק ואמיתי, ולא בשינוי חיצוני שפג תוקפו יחד עם הצלופנים של משלוח-מנות?

על-כך בשורות הבאות!

* * *

כל אחד מבין שכדי שיצמח עץ-ארז צריך לשתול עץ-ארז. אי אפשר לשתול דשא, ולהתפלא שכבר בקיץ הראשון הוא התייבש. ממילא ברור שכדי ליצור שינוי אמיתי בנושא האחדות, עלינו למקד את מאמצנו בתחום החינוך. ילד שְׁגָדֵל מגיל צעיר עם הערכים הנכונים, מאמץ אותם באופן טבעי והם הופכים להיות חלק מאישיותו הטהורה.

בדיוק למטרה זו הפיק **'מכון אהבת אמת'** חוברות לימוד, בהן עושים שימוש במוסדות. הן מתמקדות בנושאי בין אדם לחבירו, והלימוד בהן הפך לסיפור הצלחה בשנים האחרונות!

בדרך כלל מדובר בתוכנית לימוד שנתית, של פעם בשבוע. אבל שנת הלימודים תשפ"א כבר עומדת להסתיים - כמעט לפני שהתחילה... ממילא עלינו להתגייס באופן דחוף, שכמה שיותר ילדים יתחילו ללמוד בחוברות בזמן קיץ הקרב ובא - מיד

**היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?
ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il**